

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ

© Степанюк Н. А., 2015

Виділено основні завдання інноваційної інфраструктури, що мають виконуватися в Україні. Досліджено сучасний регіональний підхід до формування інноваційної структури в Україні. Проаналізовано іноземний досвід створення і розвитку інноваційної інфраструктури. Запропоновано створення національної інноваційної системи, яка забезпечить сприятливий інноваційний клімат для розвитку інноваційної інфраструктури.

Ключові слова: інновації, інноваційна інфраструктура, технопарки, інфраструктура, науковий центр.

N. A. Stepaniuk

Rivne Regional Institute of Postgraduate Education

FEATURES OF DEVELOPING INNOVATIVE INFRASTRUCTURE IN UKRAINE

© Stepaniuk N. A., 2015

The article distinguishes the main tasks of innovation infrastructure that must be carried out in Ukraine. The modern regional approach to the forming of innovation structure in Ukraine is researched. There is analyzed international experience of creation and development of innovation infrastructure in it. In the article it is offered an establishment of a national innovation system that will provide a favorable innovation climate for development of innovation infrastructure.

Ukraine stands in the way of innovation development of economy and choice in this country. Significant natural resources in Ukraine, the use of which would give the opportunity to build on this basis its development there. It is necessary to realize their intellectual potential, which is the basis of innovation economy and increase its competitiveness.

The innovation process in developed countries – is that combining science, technology, economics, business, management, covering the full range of relations of production, exchange, consumption. Behind all this is a series of interconnected organizations small and large companies, universities, laboratories, technology parks and incubators, engaged in the production and conversion of scientific knowledge and technology on a commercial basis.

The main source of innovations is the scientific and technical activities, to bridge the implementation of technology in the real economy – technology transfer, and the main player in innovation – research institutions, universities that turn new knowledge into value added tax and wealth.

Key words: innovations, innovation infrastructure, industrial parks, infrastructure, research center.

Постановка проблеми. Україна стоїть на шляху інноваційного розвитку економіки, і іншого вибору у нашої країни немає. Значних природних ресурсів в Україні, використання яких давало б можливість розвивати країну, немає. Необхідно реалізувати свій інтелектуальний потенціал, який складає базис інноваційності економіки та підвищення її конкурентоздатності.

Інноваційний процес у розвинених країнах – це те, що поєднує науку, техніку, економіку, підприємництво, управління, охоплює весь комплекс відносин виробництва, обміну, споживання. За всім цим стоїть цілий ряд взаємозв'язаних організацій, малих та великих компаній, університетів, лабораторій, технопарків та інкубаторів, зайнятих виробництвом та переведенням наукових знань і технологій на комерційну основу.

Весь цей зв'язок в нашій країні сьогодні, на жаль, розірваний, хіба що винятком є окремі галузі. З усіх інновацій лише 10 % закінчується успіхом. Сьогодні лише мізерна частка підприємств має можливість провадити нові розробки та оновлювати виробничі потужності. Це пояснюється обмеженістю інвестиційних коштів і саме через це ефективність проведення інноваційно-інвестиційних процесів залежить від інвестиційно-інноваційного клімату країни.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблеми розвитку інноваційної інфраструктури вивчають вітчизняні науковці, серед яких можна назвати В. Гейця, В. Семиноженка, В. Нежиборця, М. Якубовського, В. Щукіна та інших. Останнім часом проблемам інноваційної діяльності підприємств присвячено численні публікації таких авторів, як: О. А. Амоша, П. Т. Бубенко, М. Г. Чумаченко, М. В. Шингур [1]. Автори зазначають, що одним із основних напрямів розвитку та активізації інноваційних процесів є створення інноваційної інфраструктури.

Більшість науковців наголошують на необхідності переходу національної економіки до інноваційної моделі розвитку та відзначають недостатню ефективність інноваційної політики в Україні, зосереджують увагу на механізмах забезпечення інноваційного зростання.

Незважаючи на значну кількість наукових праць, присвячених інноваційній діяльності підприємств та інноваційній інфраструктурі країни, недостатньо розробленими залишаються питання інституційного забезпечення процесів становлення інноваційної інфраструктури, впливу інноваційної інфраструктури на формування конкурентоспроможності підприємств та ролі державної інноваційної політики у формуванні конкурентоспроможної національної економіки.

Тому метою статті є дослідження проблем становлення та розвитку інноваційної інфраструктури, її впливу на інноваційну діяльність підприємств.

Постановка цілей. Серед пріоритетних напрямів роботи виділено такі:

- проаналізувати завдання інвестиційної інфраструктури України;
- розглянути регіональний підхід до інноваційної структури;
- вивчити іноземний досвід розвитку інноваційної інфраструктури.

Виклад основного матеріалу. Україна з початком незалежності активно розпочала формувати правовий базис для розвитку інноваційної діяльності та формування власної інноваційної системи. На жаль, і донині не вдалося створити необхідних умов для інноваційного розвитку економіки України. Останній рік на українську економіку чинять постійний тиск – як зовнішній, так і внутрішній.

Зауважимо, що саме наявність дієвої якісної інноваційної інфраструктури покликана підвищити рівень інноваційної активності підприємств.

Головним джерелом інновацій є науково-технічна діяльність, містком для впровадження технологій у реальну економіку – трансфер технологій, а головним гравцем на ринку інновацій – наукові установи, університети, які перетворюють нові знання на додану вартість та матеріальні блага.

Тому інноваційна інфраструктура повинна вирішувати такі завдання:

- підтримка вітчизняних новаторів, винахідників, учених;
- прискорення соціально-економічного розвитку господарчої структури як країни загалом, так і окремих регіонів та підприємств; активне застосування у виробництві зарубіжних та вітчизняних науково-технологічних розробок, винаходів;
- створення та підтримка малого інноваційного підприємництва; розвиток експортної бази і збільшення валютних надходжень у результаті інтенсивнішої інтеграції економіки країни в систему міжнародної торгівлі;

- наповнення внутрішнього ринку конкурентоспроможними товарами та послугами виробничого і споживчого призначення;
- забезпечення трансферу інновацій (технологій) та комерціалізації наукових розробок;
- розвиток нових форм господарювання із пристосуванням до сучасних умов світового ринку;
- надання всіх видів необхідних послуг інноваційному бізнесу.

Сьогодні більшість продукції, яка виробляється промисловістю України, не має сучасного технічного забезпечення, що спричиняє нерентабельність і неконкурентоспроможність більшості вітчизняних товарів.

Фінансовий стан виробництв не дозволяє впроваджувати нові технології, оновлювати виробниче устаткування, утримувати висококваліфікованих спеціалістів. За даними Держкомстату, в останні роки скорочення кількості інноваційно активних підприємств продовжується. У 2014 р. інноваційною діяльністю у промисловості займалося 1669 підприємств, або 16,1 % (у 2013 р. – 16,8 %), а у 2000 р. – питома вага інноваційно активних підприємств 18,0 % [2].

Проблем з інноваційним розвитком України багато, серед яких найважливіші та найнагальніші для вирішення:

- 1) нерозвиненість інноваційної інфраструктури;
- 2) незначна участь держави в підтримці інноваційних перетворень;
- 3) слабка орієнтованість фінансово-кредитної системи на підтримку інноваційного розвитку української економіки;
- 4) низький рівень фінансування інноваційної діяльності (як підприємствами, так і державою), що об'єктивно унеможливує отримання від неї суттєвої економічної віддачі;
- 5) орієнтованість галузевої структури виробництва на домінування галузей видобувних і первинної переробки сировини;
- 6) низький рівень інноваційної результативності та патентної активності наукових досліджень та розробок;
- 7) відсутність дієвих економічних стимулів для розвитку інноваційної активності підприємств.

Нагадаємо, що під інноваційною інфраструктурою розуміють сукупність взаємозв'язаних і взаємодіючих організацій, установ, їх об'єднань, асоціацій будь-якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (фінансові, консалтингові, маркетингові, інформаційно-комунікативні, юридичні, освітні тощо).

Метою створення інфраструктури є комплексне забезпечення інноваційної діяльності суб'єктів господарювання, збереження і розвиток науково-технічного потенціалу країни в інтересах суспільства, включаючи подолання спаду виробництва, його структурну перебудову, зміну номенклатури виробів, створення нової продукції, нових виробничих процесів.

Зазначимо, що метою державної інноваційної політики є забезпечення комерціалізації знань. На практиці має місце штучний розрив органічно єдиних складових трикутника знань: передової освіти, конкурентоспроможних наукових досліджень та інновацій. Вони функціонують практично незалежно одна від одної, з недостатнім рівнем координації та загальних цілей. Переглянемо фактори, які заважають інноваціям (за даними Держкомстату), сюди включено:

- дефіцит власних коштів (зазначили 80,1 % промислових підприємств);
- високі витрати на нововведення (55,5 %);
- недостатня фінансова підтримка держави (53,7 %);
- високий рівень економічного ризику (41,0 %);
- недосконалість законодавчої бази (40,4 %);
- тривалий строк окупності інновацій (38,7 %);
- відсутність коштів у замовників (33,3 %);
- відсутність кваліфікованого персоналу (20,0 %);
- складнощі в налагодженні кооперації з іншими підприємствами та науковими організаціями (19,7 %);
- недостатність інформації про ринки збуту (17,4 %);
- недостатність інформації про нові технології (17,3 %);
- відсутність попиту на інноваційну продукцію (16,0 %);
- несприйнятливості підприємств до нововведень (15,5 %) [3].

Для ефективного переходу виробництва на інноваційному модель необхідним є створення в нашій державі дійсно сприятливого інноваційного клімату, залучення всіх необхідних механізмів та стимулів для підвищення зацікавленості виробничої сфери у запровадженні наукоємних технологій.

Питомі витрати на наукові дослідження в розрахунку на одного науковця в Україні на низькому рівні – 1,4 тис. дол. США, тоді як в інших країнах складають: США – 100, Франція – 89, Японія – 73, Південна Корея – 47, Бразилія – 25, Росія – 4 тис. дол. США [1].

Інноваційна інфраструктура розвивається безсистемно і без належної державної підтримки. Сьогодні структура інноваційної інфраструктури України відповідно до моніторингу, проведеного Міністерством освіти і науки України, виглядає так:

кадрова складова представлена 32 навчальними центрами (найбільше в Луганській області – 6);

фінансова включає 17 небанківських фінансово-кредитних установ і два фонди;

інформаційна – 79 центрів, зокрема консультаційних – 4, трансферу технологій – 5, інноваційних центрів – 24, центрів комерціалізації – 23, центрів науково-технічної і економічної інформації – 19, громадських організацій – 2;

виробничо-технологічна складова – 63 (науково-виробничі підприємства – 21, з них у Рівненській області – 8, дослідницьких центрів – 2, інноваційно-технологічних кластерів – 10 (Хмельницька область – 5), навчально-науково-виробничих комплексів – 4, технопарків – 18, бізнес-інкубаторів – 11, технополісів – 1 (Житомирська область) [4].

Необхідно зауважити, що такі об'єкти інноваційної структури вкрай нерівномірно розповсюджені по території України.

Так, у деяких областях окремі елементи інноваційної інфраструктури є більш розвиненими порівняно з іншими регіонами. Зокрема, в Івано-Франківській наявні майже всі елементи інноваційної інфраструктури: технологічний парк, інноваційний бізнес-інкубатор, дослідницький центр з питань інновацій, центр науково-технічної та економічної інформації, інноваційно-технологічний кластер, 3 центри комерціалізації інтелектуальної власності та 3 навчально-наукові центри; у Луганській – 5 науково-навчальних центрів, 4 науково-впроваджувальні підприємства; у Полтавській області функціонують 3 інноваційні бізнес-інкубатори, 9 небанківських фінансово-кредитних установ, 1 навчальний центр, 1 консультаційний центр, 1 центр науково-технічної та економічної інформації; в Рівненській області діє 8 науково-впроваджувальних підприємств.

Економічний розвиток України зумовлює необхідність створення механізму, який би стимулював науково-технічну діяльність та допомагав би впроваджувати в життя принципи інноваційної політики.

Великою проблемою для розвитку інноваційних процесів є і територіальна розосередженість. Якщо, наприклад, в Силіконовій Долині (США), Антиполісі Софія (Франція), науково-технологічному коридорі Токіо–Нагоя–Осака–Кобе (Японія) та ін. на невеликій території сконцентровані дослідницькі установи, підприємства інноваційної інфраструктури, промислові підприємства, житлові зони, то в Україні окремі елементи технопарку, як правило, розташовані далеко один від одного. Крім того, ми маємо велику диспропорцію у розподілі інноваційної інфраструктури. Так, найбільша кількість бізнес-інкубаторів діє в Києві (12), Одесі (9), тоді як більшість регіонів має по 1–2 бізнес-інкубатори. З 255 інноваційних фондів 69 % функціонують у м. Києві, тут же розташовані усі венчурні фонди, 6 з 8 технопарків.

Тому при розвитку регіональної інноваційної структури постає завдання зі створення технопарку, в якому функціонували б:

– бізнес-інкубатори, де підприємці на початковій стадії зможуть отримати допомогу у втіленні своєї ідеї під час створення свого власного бізнесу;

– лабораторії з дослідним виробництвом, в яких винахідники отримують можливість втілити свою ідею з паперу в дослідний зразок.

Як правило, фірми, що діють у межах технопарку, є самостійними юридичними особами.

Технопарки показали свою ефективність щодо скорочення циклу наука — виробництво — споживання. В умовах науково-технічного парку потрібно 3–5 років на створення і просування на ринок нового продукту і ще близько 2–3 років, щоб повернути кошти, витрачені на його розробку.

Територіальна близькість різнохарактерних за своїм профілем закладів (університети, приватні промислові підприємства, державні заклади), що входять до парку, позитивно впливає на діяльність кожного з них, сприяючи зближенню науки і виробництва, підвищуючи ефективність інвестицій. Фірми, які входять до складу технопарків, виділяють кошти на оснащення навчальних закладів, залучають до роботи у своїх лабораторіях студентів та випускників університетів.

Законодавчо напрями розвитку інноваційної інфраструктури закріплені в Законі “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні”, хоча і проводяться різні заходи, але відчутного механізму втілення інновацій все ж поки немає [5].

Одним із практичних кроків зі створення регіональної інфраструктури стало створення регіональних центрів інноваційного розвитку. Проте непослідовність та безсистемність державної політики в науково-технічній сфері і відсутність механізму комерціалізації та обміну продуктами інноваційної діяльності не дають змоги налагодити роботу цих центрів. І головний чинник – це відсутність фінансової підтримки інноваційних програм, які пропонують такі центри.

Але якщо внутрішні інвестиції в інновації гальмуються нерозвиненістю вітчизняного фондового ринку та станом банківської системи України, то ситуація з іноземними інвестиціями є ненайкращою внаслідок не найсприятливішого інвестиційного клімату, що пов’язаний насамперед з нестабільністю законодавства, мінливою політичною ситуацією та військовими діями. Адже підтримка підприємств з іноземними інвестиціями передбачає не тільки залучення капітальних вкладень, матеріально-технічних та фінансових вкладень, але й сучасних інноваційних форм організації та управління цими капіталами. Що дасть змогу переїмати досвід зарубіжних компаній вітчизняним підприємствам.

Для розвитку власної інноваційної інфраструктури важливо вивчати іноземний досвід. Вважається, що “Силікон велі” (США) є найбільшим центром, у якому зосереджено 20 % світового виробництва комп’ютерів та електронних компонентів, розміщено 17 великих фірм електронної промисловості.

Серцем технополісу дотепер залишається Стенфордський університет, до складу якого входить 30 інститутів, центрів і лабораторій. Найвідоміші з них Інститут Гувера, Інститут з вивчення енергії, Центр з дослідження матеріалів, Дослідницький центр з акустики і шуму, Центр з дослідження інтегральних схем та ін.

Стенфордський університет готовий розробляти будь-яку тематику: від досліджень з акустики і біотехнології до соціології та робототехніки. Університет має і свої промислові підприємства. Другою складовою технопарку є підприємства різних великих корпорацій. Найвідоміші: “ІБМ”, “Хьюлетт Паккард”, “Тексас-інструментс”, “Ксерокс”, “Дженерал електрик”, “Феачайлд”.

Важливою складовою технопарку є всі види інфраструктури: транспорт, зв’язок, складське господарство, центри торгівлі, оренди, прокату, посередницькі фірми тощо. У зв’язку з тим, що Стенфордський парк виконує багато замовлень за військово-космічними програмами федерального уряду, його складовою є об’єкти державної власності: військові аеродроми, дослідні полігони.

Джерелами фінансування самого Стенфордського університету є: доходи від власних підприємств, плата студентів за навчання, державні дотації, надходження від реалізації науково-технічної продукції державним установам і приватним фірмам, приватні пожертвування.

Економічного поєднання науки і виробництва досягають за допомогою такого механізму:

- провідні вчені й інженери університету, будучи власниками промислових підприємств, продають акції своїх підприємств тим фірмам, у співробітництві з якими вони зацікавлені, розширюючи тим самим своє виробництво;
- промислові фірми продають акції тим ученим, у співробітництві з якими зацікавлені, запрошують їх на роботу як керівників лабораторій або консультантів;
- університет здає фірмам в оренду різні об’єкти, обладнання;
- промислові фірми фінансують нові університетські підрозділи, сплачують стипендії, виступають як роботодавці для випускників університету.

Отже, виникає взаємна зацікавленість у кінцевому результаті — створенні та впровадженні наукомісткої продукції.

Франція була піонером серед західноєвропейських країн у створенні технопарків. Наприкінці 80-х років у країні нараховувалось близько 10 парків, серед яких найбільшим був “Софія-Антиполіс”, розміщений на площі 560 га. До нього входили 26 промислових підприємств, 14 дослідних лабораторій, інноваційних центрів, у яких було зайнято близько 4 тис. осіб.

На початку 1985 р. в технопарку “Софія-Антиполіс” було сконцентровано підприємства багатьох великих міжнародних фірм. Серед клієнтів парку такі компанії, як “Доу кемікал”, “Л’Ореаль”, “Нестле” та ін.

Технопарки, які створюються у Франції, мають тенденцію до певної спеціалізації. Так, створений поблизу м. Ліона “Жерлан біо-поль” має напрям розвитку – біотехнології. Інша особливість французьких технопарків – відносно великі розміри території. Ініціатива створення науково-технічних парків у Франції виникла на місцевому рівні та підтримувалась урядом країни. У ФРН та Нідерландах створено 50 та 45 технопарків відповідно, в Італії найвідомішим науково-технічним парком є “Технополіс новус ортус” на півдні країни поблизу м. Барі.

Створюють технопарки і в інших країнах Західної Європи: Швеції, Нідерландах, Бельгії.

На Британських островах розвивається “Сешкон Глен”, ФРН заснувала технопарки в Штутгарті та Мюнхені, Південна Корея будує місто науки Дае-дук біля Тайхона, Тайвань вибрав для свого центру “Хсингу” місце поблизу Тайбея. Китай створює дослідний центр “Шен-жень” поряд з Гонконгом.

У Гонконзі функціонують два науково-технологічні парки, які спеціалізуються на розробленні нових поколінь електронної техніки. Функціонує великий технопарк і на Тайвані, де передбачено пільги фірмам, які бажають вкласти свої кошти в цей парк.

У Японії найбільший науково-технічний центр “Цукуба” розташований біля Токіо. Цей технопарк об’єднує 47 науково-дослідних організацій, у яких працює 40 % усіх учених, зосереджених у державному секторі Японії. У цій науковій оазі зосереджено науково-дослідні лабораторії багатьох відомих компаній – як національних, так і зарубіжних. З початку 80-х років формується “друге покоління” наукових парків, здебільшого в країнах азіатсько-тихоокеанського регіону. На території наукових парків у всіх країнах світу розміщено 11115 інноваційних компаній, з них 4746 – американських. Керують й організують роботу парків або спеціальні комітети з представників фірм і університету, або залучені організації, які спеціалізуються у сфері управління науковими дослідженнями [6, с. 61–63].

У країнах світу поширені такі преференції для інноваційних структур:

- нові фірми, що виникають у складі технопарку, звільняються від сплати реєстраційного податку;
- фірми, що функціонують у складі технопарку, звільняються від сплати податку на прибуток у перші два–три роки діяльності, а в наступні сплачують його за зменшеними на 50 % ставками;
- кошти, що спрямовуються фірмами на розвиток технопарку, виключаються з оподаткованого прибутку;
- фірми, що входять до складу технопарку, звільняються від сплати земельного податку та податку на майно.

Практика провідних економічно розвинених країн також доводить, що необхідною умовою інноваційного оновлення економіки є створення інфраструктури повного інноваційного циклу у сфері високих технологій.

У країнах-членах Європейського Союзу основними інструментами державного стимулювання інноваційної діяльності є державне замовлення, пільгове кредитування, надання грантів, пряме інвестування, надання фінансових гарантій, надання фіскальних преференцій, надання нефінансових послуг та інших видів нефінансової підтримки (зокрема створення інноваційної інфраструктури).

В Україні інноваційна інфраструктура може розвиватися за трьома варіантами: збереження існуючого підходу до розвитку інноваційної інфраструктури; розвиток фінансово-економічної підсистеми інноваційної інфраструктури як недостатньо розвиненої; розвиток виробничо-технологічної підсистеми інноваційної інфраструктури з поступовим впровадженням окремих елементів фінансово-економічної підсистеми.

Збереження існуючого підходу до розвитку інноваційної інфраструктури призведе до появи нових проблем у сфері інноваційної діяльності та подальшої деформації структури національної економіки.

З огляду на високі комерційні ризики інвестування у зазначену сферу, значні фінансові витрати, тривалий строк окупності інвестицій необхідно забезпечити фінансову підтримку інноваційної діяльності першочерговим формуванням фінансово-економічної підсистеми як недостатньо розвиненої.

Проте слід зазначити, що ефективність функціонування фінансово-економічної підсистеми залежить від розбудови розгалуженої виробничо-технологічної підсистеми, яка формує мережеву модель управління інноваційним розвитком на макро-, мікро- та територіальному рівні.

Виробничо-технологічна підсистема міститиме базову та допоміжну інфраструктури. До базової інфраструктури належать суб'єкти, що забезпечують розвиток науково-технологічного та інноваційного потенціалу країни (науково-дослідні інститути, вищі навчальні заклади, державні лабораторії, лабораторії промислових підприємств тощо), а до допоміжної – суб'єкти, що забезпечують процеси впровадження інновацій на всіх стадіях (консультативні, інформаційні та лізингові компанії, венчурні фонди тощо). Особливої уваги заслуговує формування допоміжної інфраструктури, оскільки порівняно з базовою вона недостатньо розвинута і комплексно не сформована.

Висновки. В Україні першою проблемою розбудови дієвої інноваційної інфраструктури є категоріальна невизначеність окремих елементів інноваційної інфраструктури, нерозуміння суб'єктами інноваційної діяльності їхньої суті. Деякі елементи інфраструктури існують за різними назвами, проте за економічною оцінкою є повністю або в основному тотожними.

Необхідною умовою інноваційного розвитку є свідоме формування національної інноваційної системи, що вимагає чіткої політики з боку уряду та збалансованості дій держави, регіонів, громадськості. Національна інноваційна система забезпечить сприятливий інноваційний клімат та умови і стимули для всіх ланок інноваційного механізму, зокрема для розвитку інноваційної інфраструктури. Нагальної уваги потребує удосконалення законодавчо-правової бази, зокрема щодо регулювання діяльності технопарків.

Державна підтримка науково-технічної й інноваційної діяльності повинна передбачати формування обласних програм інноваційного розвитку, до яких входитимуть замовлення на наукову, науково-технічну і інноваційну продукцію, фінансування на обласному і державному рівні науково-технічних чи інноваційних проектів; сприяння в одержанні для провідних наукових установ кредитних ресурсів міжнародних організацій; розроблення і впровадження законодавчої та нормативно-правової бази, що сприятиме розвитку наукової, науково-технічної і інноваційної діяльності; виходу інтелектуального продукту на ринок.

Локомотивом розвитку інновацій в Україні є технопарки, навколо яких переважно створюються інші елементи інноваційної інфраструктури.

В інноваційній інфраструктурі держави відсутній вищий її елемент – технополіс, а також недостатньо розвинутими залишаються елементи фінансового забезпечення інновацій – інноваційні банки та венчурні фонди. Причому останні часто не здійснюють своєї основної діяльності через відсутність правової бази існування та обмеженість ринкового середовища України.

Доволі важливим є збереження і поновлення успішної діяльності технопарків як наразі найдієвішого елемента інноваційної інфраструктури України, сприйняття економікою загалом науково-технічних інновацій. Про це свідчить досвід більшості промислово розвинених країн світу, де технопарки є основним ініціатором активізації розвитку інноваційної політики задля виробництва конкурентоспроможної продукції, що сприяє технологічному поступу держави.

Перспективним може бути створення спеціальних інноваційних банків за участю приватного капіталу. Обов'язковим для цього є пільгове оподаткування, спрямоване, зокрема, на реінвестування прибутків та залучення до експертних комісій висококваліфікованих фахівців, які б могли забезпечити достовірні економічні прогнози щодо впроваджуваного продукту і ринкової кон'юнктури. Як відомо, специфікою інноваційного підприємництва є його надзвичайно високий ризик, однак у разі успішності проекту він забезпечує отримання надприбутків.

Перспективи подальших досліджень. Розглянуті аспекти щодо особливостей розвитку інноваційної інфраструктури в Україні будуть в подальшому використані для розроблення механізму дій об'єктів інноваційної інфраструктури, а також для розроблення пропозицій для залучення інвесторів у галузі промисловості.

1. Варналій З. С. Конкурентоспроможність національної економіки: проблеми та пріоритети інноваційного забезпечення: монографія / З. С. Варналій, О. П. Гармашова. – К.: Знання України, 2013. – 387 с. 2. Інноваційна діяльність промислових підприємств Одеської області у 2014 році [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oda.odessa.gov.ua/oda-news/nnovacjna-dyalnst-promislovih-pdprimstv-odesko-oblast-u-2014-roc/> 3. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>. 4. Інноваційний розвиток економіки: модель, система управління, державна політика / [Л.І.Федулова, В. П. Александрова, Ю. М. Бажал та ін.]; за ред. Л. І. Федулової. – К.: Основа, 2005. – 552 с. 5. Закон України “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні” від 08.09.2011 № 3715-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>. 6. Ревуцький С. Основні передумови та загальні риси розвитку технологічних парків у високорозвинених країнах світу / С. Ревуцький // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2009. – № 1. – С. 61–63. 7. Нежиборець В. Інноваційна інфраструктура: проблеми, перспективи, рішення / В. Нежиборець // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2007. – № 5. – С. 60–69. 8. Геєць В. М. Інноваційні перспективи України / В. М. Геєць, В. П. Семиноженко. – Харків: Константа, 2006. – 272 с. 9. Концепція розвитку національної інноваційної системи. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.in.gov.ua>